

opusdei.org

Nedeľa druhého týždňa v pôstnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu druhého týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: púšť a vrch sú miestami ticha; Boh nás zbožšťuje v modlitbe; postupne sa nám odhaľuje Božie tajomstvo.

16.03.2025

LITURGIA MINULEJ NEDELE

postavila Ježiša a diabla tvárou v tvár na púšti. V túto druhú pôstnu nedeľu

sa naopak presunieme na vrch Tábor, aby sme boli svedkami slávnej udalosti Pánovho premenenia. Ak na púšti „vidíme Ježiša ako plne ľudského, ktorý má s nami spoločný podiel aj na pokušení“, na vrchu Tábor „ho kontemplujeme ako Božieho Syna, ktorý zbožšťuje naše človečenstvo“[1]. Napriek kontrastu však obe udalosti anticipujú veľkonočné tajomstvo: „Ježišov zápas s pokušiteľom predchádza veľkému záverečnému smútku Umučenia, zatiaľ čo svetlo jeho premeneného tela anticipuje slávu zmŕtvychvstania“[2].

Púšť a vrch majú spoločné to, že sú to odľahlé miesta, kde vládne samota. Práve do nich sa Ježiš odoberá, pohnutý Duchom Svätým, aby sa modlil k Otcovi. Sväté písmo nám ukazuje, že v týchto priestoroch, zbavených hluku, sa Boh zjavuje osobitným spôsobom. Preto všetci potrebujeme priestory a časy ticha, v

ktorých môžeme umlčať hluk, ktorý nás obklopuje, a rozvíjať tak vnútorné rozjímanie, v ktorom počuť Boží šepot. „Ticho je schopné otvoriť vnútorný priestor v našom vnútri, aby tam mohol prebývať Boh, aby v nás zostalo jeho slovo, aby sa láska k nemu zakorenila v našich myšliach a srdciach a oživila náš život“[3].

Je normálne pociťovať určitý strach z ticha, pretože si vyžaduje, aby sme vstúpili do svojho vnútra, aby sme objavili pravdu o svojej existencii. Je normálne aj to, že spočiatku je pre nás ťažké znížiť v takýchto chvíľach úroveň hluku. Keď ho však hľadáme uprostred každodenného zhonu, uprostred často zrýchlených príchodov a odchodov, otvárame si cestu k Božej prítomnosti. Pán často čaká na naše ticho, aby sa nám zjavil.

„POČUJEM VO SVOJOM SRDCI:

Hľadajte moju tvár. Budem hľadať tvoju tvár, Pane. Neskrývaj predo mnou svoju tvár“ (Ž 26, 8-9). Týmito žalmistovými slovami nám Cirkev chce pomôcť pripraviť srdce na Veľkú noc; povzbudzuje nás, aby sme počas pôstu s väčším zápalom hľadali Kristovu tvár. Peter, Jakub a Ján, ktorí idú na Tábor, sa nečakane ponoria do Ježišovej modlitby. V minulosti už mnohokrát videli Majstrovu tvár; pozerali naňho, keď sa modlil, keď hlásal príchod kráľovstva alebo uzdravoval mnohých chorých. Možno videli, že v Kristovej tvári sa odrážajú pocity, ktoré naplňali ich srdcia. Na vrchu Tábor však videli tú milovanú tvár novým spôsobom.

Ježiš zjavuje trom priateľom svoju slávu: „Ako sa modlil, zmenil sa vzhľad jeho tváre a jeho odev zažiaril belobou“ (Lk 9, 29). Pohľad na Pánovo slávne telo na nich urobil

taký dojem, že Peter bez toho, aby vedel, čo hovorí, nadšene zvolal: „Učiteľ, dobre je nám tu. Urobme tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi“ (Lk 9, 33). Učeníci sa cítili povznesení. „Modlitba je pozdvihnutie duše k Bohu“[4], hovorí svätý Ján Damascénsky vo výraze, ktorý prevzal Katechizmus Cirkvi; je to priestor ticha pred Bohom, kam sa ideme naplniť ním, uhasiť svoj smäd.

Učeníci boli uchvátení tým, čo videli na vrchu Tábor. „Modlitba nám dá dobré, pokorné, sväté zbožštenie,“ napísal svätý Josemaría, „a budeme môcť pôsobiť vo všetkých prostrediach (...). Prostredníctvom tohto nepretržitého, vytrvalého nasledovania božského nám Pán plnými rukami dá bohatstvo svojich darov, dobré zbožštenie“[5]. Zároveň modlitba, ktorá je odcudzená životu, nie je zdravá. Modlitba, ktorá nás odcudzuje konkrétnosti života, sa stáva špiritizmom, alebo ešte horšie,

ritualizmom. Pripomeňme si, že Ježiš po tom, čo učeníkom ukázal svoju slávu na vrchu Tábor, nechce predlžovať tento okamih extázy, ale zostupuje s nimi z vrchu a pokračuje vo svojej každodennej ceste. Tento zážitok mal totiž zostať v ich srdciach ako svetlo a sila ich viery; tiež svetlo a sila pre nadchádzajúce dni: dni Umučenia.

AKO SA TO STALO pri Pánovom krste v Jordáne, tak sa aj na vrchu Tábor „zjavila celá Trojica: Otec v hlase, Syn v človeku, Duch v žiariacom oblaku“[\[6\]](#). Ohromení tým, čo sa dialo pred ich očami, dostalo sa trom Ježišovým učeníkom zjavenia, ktoré pochopia až po dlhšom čase: že jediný Boh je zároveň Trojicou osôb. Božie tajomstvo sa nám postupne odhaľuje v modlitbe, často pripravovanej duchovným čítaním a

osobnou formáciou. Takto pripravíme cestu Duchu Svätému, aby postupne očistil našu predstavu o Bohu a naučil nás stykať sa s ním s jednoduchosťou a dôverou. Duch Svätý z nás urobí „premenených mužov a ženy“[7], ktorí sa nechali obnoviť, napraviť a utešiť.

Keď Peter dohovoril, „utvoril sa oblak a zahalil ich. Keď vstúpili do oblaku, zmocnil sa ich strach. A z oblaku zaznel hlas: *Toto je môj vyvolený Syn, počúvajte ho!*“ (Lk 9, 34-35). Na tieto slová a okamihy apoštoli nikdy nezabudli. Spojení s Ježišovou modlitbou aj my objavujeme zázrak jeho počúvania a pochopenia nášho stavu ako Božích detí. „V Novej zmluve je modlitba živým vzťahom Božích detí k ich nekonečne dobrému Otcovi, k jeho Synovi Ježišovi Kristovi a k Duchu Svätému. (...) Život modlitby teda znamená byť stále v prítomnosti trojsvätého Boha a v spoločenstve s ním“[8]. Mária,

ktorá sa nechala vnútorne formovať milosťou, nám môže pomôcť nájsť tie chvíle ticha, v ktorých môžeme prehĺbiť svoj stav detí.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 17-II-2008.

[2] *Ibid.*

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 17-II-2008.

[4] Svätý Ján Damascénsky, *De fide orthodoxa*, 3, 24.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 54.

[6] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa Theologica*, III, c. 45, a. 4, ad 2.

[7] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 11-III-2001.

[8] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2565.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-druheho-tyzdna-v-postnom-obdobi-cyklus-c/> (26.03.2025)